

BEROEPSBELANGEN.

VERPLICHTE BIJDRAGE AAN HET ONDERSTEUNINGSFONDS.

Op mijn vraag of een afdeling het recht heeft om een verplichte bijdrage voor het Ondersteuningsfonds te heffen, en indien dit besluit mocht genomen zijn, of dan het Hoofdbestuur gerechtigd is, toestemming te geven tot tenuitvoerlegging van dat besluit, kreeg ik van enkele collegae bericht, dat dit, om verschillende redenen, volgens hen, in strijd is met het Huishoudelijk Reglement der Maatschappij.

De behandeling van dit onderwerp in de vergadering op 24 Febr. ll. der afdeling Utrecht, werd ingeleid met de bewering, dat het besluit tot *verplichte* bijdrage, als in strijd zijnde met Art. 100 a van het Huishoudelijk Reglement der Maatschappij, behoort te worden ingetrokken, terwijl bovendien niet was voldaan aan de eischen van Art. 5 van datzelfde reglement.

De bestrijders meenden, dat Art. 100 a uitsluitend betrekking zou hebben op de afdelingen in hun geheel, zoodat wèl elke afdeling *van haar leden* een *verplichte* bijdrage zou mogen vragen, en voorts dat het Hoofdbestuur geen sanctie behoefde te geven (Art. 5 e), omdat het de bedoeling der commissie tot reglementswijziging geweest zou zijn, dat elke afdeling in eigen kring haar geldelijke aangelegenheden zou regelen, zoodat besluiten, geldzaken betreffende, niet als bindende besluiten zouden te beschouwen zijn.

Deze opvattingen vonden natuurlijk bestrijding, en om het feit, dat nietbetaling der contributie (waaronder de verplichte bijdrage van het Ondersteuningsfonds ressorteert) aanleiding geeft tot het geroyeerd worden als lid der Afdeling, mocht zeker wel het genomen besluit zoo bindend mogelijk geacht worden.

Art. 5 e werd dus wèl van toepassing beschouwd op dit besluit, zoodat bij goedkeuring door het Hoofdbestuur een besluit zou gesanctioneerd zijn, dat in strijd is met Art. 100 a.

Bij stemming werd de verplichte bijdrage voor het Ondersteuningsfonds weder teruggebracht tot een vrijwillige; m. i. geheel overeenkomstig het philanthropische karakter der instelling.

Ik kan mij echter volkomen vereenigen met den wensch, die daarna werd uitgesproken, dat het Ondersteuningsfonds geen schade moge hebben van dit besluit.

Moge het blijken, dat èn bemiddelde collega's èn ook anderen (de contributie staat voor ieder open) overtuigd, dat de kas van dit fonds noodzakelijk versterking behoeft, milddadigheid zullen bewijzen door toezegging van ruime bijdragen aan de penningmeesters der afdelingen.

Utrecht, 2 April 1905.

J. F. BLOM VAN GERL.

INGEZONDEN.

EEN VERHAALTJE UIT DE OUDE DOOS.

Geachte Redactie!

Daar komt nu zoo waar het *Tijdschrift* (Eerste Helft, n°. 11) ons een berichtje brengen, dat SAMUEL HAHNEMANN in den *Reichsanzeiger*, L^o. 18 van het

jaar 1800 (let wel op dat jaartal!) een gedrukt geschrift aanbiedt, waarin een geneesmiddel wordt aanbevolen tegen vooruitbetaling van een Friedrich d'or. Het *Tijdschrift* heeft het vernomen van de *Münch. med. Wochenschrift*, die het heeft van het nummer van 8 Maart 1800 van de *Alg. Zeitung*, die het weer gelezen heeft in den *Reichsanzeiger* van 1800.

Ik heb mij afgevraagd, wat zou de Redactie nu eigenlijk bedoelen, met dat „trekje van HAHNEMANN”. Een hatelijkheid?

„De *Alg. Zeitung* (8 Maart 1800) vraagt verder verontwaardigd, of SYDENHAM, WERLHOF en BOERHAAVE ook op deze wijze optraden”.

Ik weet dit niet, wil zelfs aannemen, dat zij een dergelijk middel evenals de Redactie van de *Algemeine Zeitung* verafschuwden. Maar die heeren — gesteld dat het berichtje (dat ons *Tijdschrift* uit de 3de hand heeft), waar is, — waren in geheel andere conditie.

SAMUEL HAHNEMANN toch had den moed gehad openlijk te getuigen tegen de wijze van behandeling, die onze vaders, indien zij ziek werden, moesten ondergaan. De zoozeer in zwang zijnde aderlatingen, de zeer samengestelde poespas van medicamenten waren hem een gruwel, en in plaats daaraan mede te doen, heeft hij zijn praktijk om des gewetenswille neergelegd.

In den tijd die daarop volgde, kwam hij door studie tot zijn nieuwe methode; maar die tijd was er een van groote armoede voor hem en zijn gezin. Nu valt juist dat nummer van de *Algemeine Zeitung* in dien tijd van armoede. Het zou dus waar kunnen zijn, dat HAHNEMANN uit broodsgebrek een van zijn vele literaire producten trachtte te verkoopen. Zoo iets is niet goed te keuren, maar wel te begrijpen, en rechtvaardigt geenszins den smalenden toon van het berichtje. SYDENHAM, WERLHOF, BOERHAAVE waren gevierde mannen. HAHNEMANN werd verguisd door zijn tijdgenooten. Of kon men van hem collegialiteit verwachten, die door zijn collegae vertrappt en gescholden werd? Prof. IMBERT zegt van dien tijd (omstreeks 1800): „On raconte, que les médecins de la ville parvinrent à ameuter contre lui la populace, qui vint un jour briser ses vitres à coups de pierre”.

Blijf nu eens collegiaal. Kom, laat de Redactie de kranten van 1800 nu eens laten rusten en wanneer zij weer trekjes van HAHNEMANN vermelden, laat zij dan eens raadplegen: STOKVIS' Voordrachten over homoeopathie, waaruit ik alleen dezen zin overneem:

„In HAHNEMANN, M. H. I vinden wij drie mannen van beteekenis: den chemicus, den psychiater, den medicus”.

STOKVIS was een onverdacht getuige.

Vriendelijk dankend voor de plaatsing.

's-Heeren Loo.

Uw Dw.

A. DUPONT.

CORRESPONDENTIE.

INTERNATIONAAL CONGRES VOOR ONGEVALLLEN-GENEESKUNDE.

Onder bescherming van Z. M. den Koning van België.

Te Luik zal van 29 Mei tot 4 Juni 1905 een internationaal congres voor ongevallen-geneeskunde worden gehouden.

Ondergeteekenden, overtuigd van het groote nut, dat dit congres kan afwerpen voor de geneeskundigen ook hier te lande, voornamelijk voor hen,